

73

Но вмигъ стало, вмигъ зайутило !
 И туки и около : трева ... грамади !
 Съробожа живѣи въ туи мѣсто погрозило
 И гучерѣи — въ разсѣяннѣхъ стради.

Найрадѣно вѣивамъ си насънзени
 Да зърна итиго въ тѣхъ оианѣхъ гробни,
 Слѣди на плавѣи и разрушѣи,
 На сѣница мѣстѣи подобни.

Не видѣи ниго ! Веце азъ бунѣдаи !
 И, кѣта, гѣтъ прѣво нѣтъ видѣхъ себею,
 Уи, едвалѣ азъ мого да пѣзнаи,
 И жо, по свѣтанѣею на сѣрдѣею.

